

juſt være Penſionifter af Underofficersklaſſen. De ere penſionerede efter Regler fra gammel Tid af, ſom maatte dengang, da de bleve indſtiftede, kunde være overensſtemmende med Tiderne, men ſom nu ſikkerligen i ingen Henſeende længere ere det. Det er et Faktum, at mange af diſe Folk for ſaa vidt de ikke have noget ſom helſt ſelv, ere i høi Grad nødlidende, ſaa at det er forekommet Mindretallet, at Billighed talte for at henviſe dette Andragende til Finantsministeren. Naar der er Tale om at henviſe et Andragende til en Miniſter, kan der dermed forſtaas Forſkjelligt. Er der Tale om at henviſe et Andragende fra en enkelt beſtemt Mand pure, maa det dermed antages at være Meningen, at man henſtiller til Regjeringen, om det ikke ved nærmere Underſøgelse ſkulde viſe ſig at være rigtigt at tage ſig af denne Mand paa den Maade, Andragendet beder om. Man kan dernæſt henviſe et Andragende med den Motivering, at man blot beder om at ſaae den Sag, hvorom Andrageren har anſøgt, nærmere underſøgt; flere af de Tilfælde, ſom her foreligge, ere af denne Beſtaffenhed. Eller ogſaa kan Tilfældet være det, at man henviſer et Andragende fra en ſtor Klaſſe af Medborgere ſaaledes ſom diſe Penſionifter, her er Tale om. I det Tilfælde er det naturligt, at det, man beder om, og det, man kun beder om, er, at Regjeringen vil tage Sagen i ſin Haand, underſøge den, og, hvis den kommer til ſamme Anſkuelse ſom Forſlagsſtillerne, da at gjøre de fornødne Skridt for at komme Andragerne imøde. Naar Mindretallet her tillader ſig at bede det høie Thing om i det Punkt at følge det, har Mindretallet ikke dermed ſagt paa Forhaand, at det ubetinget mener, at dette Andragende ſkal fremmes, at Regjeringen ſkal forelægge os Forſlag til Lov om Forhøiſe af diſe Underofficers Penſion, men Meningen er kun den, at vi bede det høie Thing med os at henviſe Andragendet til Miniſteren, for at han kan tage dette ſpecielle Spørgſmaal under Overveiſe, om der ikke kunde være Grund til af rene Medlidenheds- og Menneſtelighedsgrunde at komme diſe Folk til Hjælp. Andet mener Mindretallet ikke med Henviſningen, og dermed ſkal jeg tillade mig at anbefale den.

Ordføreren (Th. Nielsen): Efter den høitærede Formands Henſtilling i Anledning af de Udtalelſer, vi nu have hørt om Penſionifterne, ſkal jeg ſelvſjælgelig ikke indlade mig videre paa at optage denne Debat, men jeg tror dog at burde gjøre en Bemærkning overfor de Udtalelſer, der fremkom til Fordel for Penſionifterne, for at man ikke ſkal komme ind i Illuſioner eller ſtabe Illuſioner hos de Paagjældende; det er Noget, jeg mener aldrig kan være godt og heller ikke til Nytte for dem ſelv i nogenſomhelſt Henſeende. Jeg ſkal da tillade mig at bemærke, at Udvalget paa ingen Maade er bleven mildere ſtemt med Henſyn til Penſionifterne, eller i Nar ſkulde være mere til-

bøieligt til at ville foreſlaa dem ydet Noget, ſaaledes at det til næſte Nar kunde blive helt tilbøieligt til at gjøre det; det er paa ingen Maade Tilfældet. Det gaar ſnarere i omvendt Ordren, idet det dog maa erkjendes, at Trangen hos mange andre ærede Medborgere er ſtegen i en ſtærk Grad, ſiden vi ſidſt behandlede denne Sag, og at det ærede Medlem for Næſtved (Leth) ſkulde kunne fremføre noget Nyt for os, ſom ſkulde være overbeviſende, ſaaledes at vi eller Nogen af dem, der før havde været imod det, ſkulde blive mildere ſtemte, betviuler jeg; thi det er en Sag, ſom vi have ſtjænkent en meget alſidig Drøftelſe, da den tidligere har været anbefalet af et Mindretal, i det Mindſte i Udvalget. Angaaende Penſionifterne af Underofficersklaſſen, Endringsforſlaget under Nr. 2, hvorom det ærede Medlem for Preſtø Amts 1ſte Valgkreds (Scavenius) nu ubtalle ſig, ſkal jeg kun bemærke, at Flextallets Stilling i ſaa Henſeende er uforandret fra iſſor, og den kan jo paa ingen Maade have forſaauidt bedret ſig til deres Fordel, ſom jo det ſamme Tilfælde, ſom jeg fremhævede før overfor de øvrige Penſionifter, ogſaa her maa gjøre ſin Indfydſe gjældende. Jeg ſkal desuden ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at det nu er 3die Gang, at man henvender ſig til os fra ſamme Side, og jeg tror dog, at det ikke vilde være en rigtig Vej at gaa ind paa, at man, fordi de Samme bleve ved at gjentage det Samme, ſaa tilſidſt bøiede ſig; thi det vilde rimeligviſe have til Følge, at man blev overſømmet af Andragerne, ſom tidligere havde faaet Afſlag, og ſom mente, at de blot ved at gjentage det atter ſkulde ſaae Folkethinget med ſig (Kofod: Alle gode Gange 3!). Det ærede Medlem for Bornholm ſiger, alle gode Gange 3, jeg tror dog ikke, at denne Grundlovs forſlaa. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavnns 5te Valgkreds (Wille) omtalte et Andragende under Nr. 43. De Forhold, ſom han omtalte, ere naturligviſe Udvalget bekiendte; kun det har dog for mig været ubekjendt, at der er Andre, der have været i enhver Henſeende ligefællede med den Paagjældende, ſom have beholdt deres Penſion — ſaaledes maatte jeg opfatte det ærede Medlem for Kjøbenhavnns 5 Valgkreds (Wille) — derved at de paagjældende Perſoners Navne ikke vare blevene nævnte for Miniſteriet. Penſionsloven af 9de April 1851 § 7 ſiger: „Den tillagte Penſion eller Underſtøttelſe ophører: 1) ganſke eller forholdsvis, naar Regjeringen bevilger den Vedkommende Anſættelſe i en Lønnet militær eller civil Beſtilling“. Udfaa ſjønner jeg ikke bedre, end at Loven for deres Vedkommende paa en Maade er bleven omgaaet. Her ſtaar jo „ganſke eller forholdsvis“, de kunne alſaa lade den Paagjældende beholde Noget af Penſionen, men ikke deſto mindre ſiger jeg dog her for dette Tilfældes Vedkommende, at naar den Paagjældende har godt og vel 100 Rd. i Penſion og ſaa kun faar en Løn af 150 Rd. og ihærdig